Estimats amics i gent maca d'arreu,

Per aquestes contrades la primavera ja s'ha fet sentir, i no pas per les pluges que hom està acostumat en aquesta estació a Catalunya. No cau una gota d'aigua, les temperatures pugen i pugen, el sol no escalfa, el sol crema! . Els pagesos del Valle Alto (molt a prop de Cochabamba) i a tot l'Altiplà Bolivià ja conreen les seves terres esperant les primeres pluges a principis d'any per sembrar papes,aliment molt preuat e imprescindible en tota taula. Moltes famílies només tenen la possibilitat de produir una collita anyal de patates degut a les condicions climàtiques on tenen les seves terres. Aquestes patates són conegudes com a Chuño (patata deshidratada; aquest procés ajuda a la conservació d'aquest tubèrcul i assegura el plat a taula durant tot l'any, fins i tot hi ha cases que guarden Chuño com quelcom molt especial, com si fos una bona anyada de vi de les nostres terres " Chuño de la cosecha .... del año..." que les famílies guarden per celebracions especials; casoris, batejos, festes majors, romeries..).

En Damià avui fa 26 dies que va néixer. El dia 4 d'octubre era la festivitat de Sant Francesc d'Assis, esperem que aquesta efemèride i l'exemple d'aquest singular home donin llum al seu camí. A Sant Francesc d'Assis el van titjar de boig quan es va desprendre de tots els seus bens llençant-los per la finestra de casa per que els més necessitats en fessin ús, aquest bon home va ser tot un visionari en la vessant ecològica; durant tota la seva vida va fer de la natura companya inseparable, els animals, les flors, els paratges per on caminava, etc.... tot plegat ho podeu comprovar en un preciós llibre "Les floretes de Sant Francesc" poesia per l'esperit, mel pel cor, pluja que acarona els sons.

Encara no vint i quatre hores després de que nasqués en Damià, naixé un altre nen menys afortunat, doncs la seva mare (molt possiblement ferida per la vida, sense gaires esperances per en ella i el seu nadó) el va deixar al costat d'un contenidor d'escombraries a prop d'una comissaria de policia. Aquest nen ara viu en una casa de acollida plena d'estima però amb l'absència dels pares. Dos dies més tard naixé una nena filla de mare soltera amb dolència esquizofrènica, aquesta mare no pren medicació doncs el seu cost econòmic es gairebé prohibitiu per la gran majoria dels ciutadans, aquesta situació cal afegir-li l'estigmatització social que acompanya a les persones amb malalties mentals, tot plegat fa d'aquesta població una població rebutjada, oblidada.... Sembla ser que l'àvia es farà càrrec de la nena juntament amb d'altres nets que per diferents circumstàncies ja fa anys que cuida.

Desitgem que en Damià ens obri els ulls a d'altres realitats, com diu la cançó "solo le pido a Dios que el futuro no me sea indiferente" i nosaltres afegiríem el presente, el hoy, el cercano,el de més enllà, que siguem capaços d'acollir, d'acompanyar aquelles vides esberlades.

Ens agradaria que en Damià aprengués que la vida ens regala amor pels quatre costats, que som afortunats, que tothom hauria de rebre estima des de el primer polsim de vida, que els regals que rebem en aquest camí són per compartir-los, per gaudir-los i que per això el primer que cal es reconeix-se'ls com un tresor.

Ens sentim molt feliços i volíem compartir-ho.

Des de març d'aquest any gairebé no ha plogut, malgrat que a principis de setembre vam rebre el regal d'alguns plugims que van alleugerir la contaminació que envolta tota la ciutat. Com també es propi per aquestes dates, hi ha una pràctica agrícola en la zona del Beni i en tota l'Amazònia anomenada "chaqueo" que consisteix en cremar gran extensions de terra plena de natura per així facilitar la pastura dels ramats i la posterior sembra . Aquesta crema es manté durant un parell de mesos. La pràctica comporta la pèrdua d' extensions de selva verge protegida, el fum comporta l'aparició de malalties oculars i respiratòries sobretot en els més petits i la gent gran. El sol agafa un color ben rogent, sembla que s'acabi el món. Les autoritats intenten posar-hi remei, moltes associacions bolivianes miren de conscienciar a la població, però canviar certs hàbits es molt difícil,segons la gent que porta un grapat d'anys en aquest preciós país sembla ser que la cosa va millorant.

Primavera mogudeta;

Conflicte del TIPNIS (Territori Indígena Parc Nacional Isiboro Sécure), per on volem passar una carretera pel ben mig d'aquest paratge protegit d'una diversitat ecològica incalculable .

El senyor Evo Morales Ayma, president del Estado Plurinacional de Bolivia, gran orador i defensor de la Pachamama , de la diversitat cultural, etc.... va dir " sí o sí esta carretera se hará" segons el president ;en nombre del progreso de nuestros hermanos indígenas de las tierras bajas . Tot aquest fosc procés ha comportat greus acusacions per part de la oposició, associacions ecologistes, sindicats de treballadors.... denunciant una mala praxis en tot aquest assumpte doncs semblar ser que es va signar un contracte previ sense concurs obert donant així la concessió de la construcció d'aquesta carretera a una empresa brasilera en secret ara fa tres anys i amb un greuge comparatiu pressupostari quatre vegades superior al d' altres empreses nacionals . La constitució boliviana i d'altres legislacions internacionals protegeixen teòricament a tots els pobles originaris que viuen en aquestes terres. S'hauria d'haver fet una consulta prèvia als seus legítims propietaris per qualsevol incursió, explotació minera, etc... en el seu territori, a més d'un estudi de viabilitat, impacte ecològic, etc... i finalment un referèndum on el poble digués la seva, abans de portar endavant qualsevol altre pas.

Existeixen eines legals per conjugar el mal anomenat progrés i la coexistència de les persones que generació rere generació viu amb total harmonia en aquest paratge. El motiu que al·lega el govern per construir la carretera es per connectar via terrestre la província del Beni amb la de Cochabamba i així facilitar la comercialització dels productes agrícoles i ramaders d'aquestes terres amb la resta del país. La gent que hi viu no ho veu gens clar, hi ha d'altres interessos molt més sucosos com ara la explotació forestal, el comerç il·legal d'espècies protegides, recursos hídrics, petroli.... i la cirera del pastís, millor dit les cireres d'aquest enrenou ; la invasió de colons en aquest territori per plantar coca, i el megaprojecte de Brasil i Chile d' unir via terrestre els seus territoris sense haver de creuar totes les mercaderies via marítima amb tot el cost afegit que suposa tot plegat amb el beneplàcit del defensor de la Pachamama el Sr, Evo Morales i el seu inseparable ideòleg el Vicepresidente Alvaro García Linera.

Els pobles originaris d'aquestes contrades han marxat durant 66 dies creuen tot el territori en defensa de la seva estimada terra. Sortiren de la ciutat de Trinidad el passat 19 d'agost unes cinc -centes persones, avis, pares, nens famílies senceres demanen justícia i respecte.

Durant tot el trajecte van trobar-se amb moltes persones donant suport a la seva revindicació de la mateixa manera altres grups de persones totalment contràries aquest legítim dret s'enfrontaren i bloquejant el camí per on pasaven els marxistes amb el beneplàcit del partit governant. Aquest grup d'opositors són persones vinculades als sindicats Cocaleros i summament disciplinades amb tot allò que el govern dictamina.

El passat vint i cinc de setembre en la ciutat de Yucumo (en el cor del Chapare, zona de cultiu de coca, on sembla que regni una mena de república bananera, on tot està permès si formes part del sindicat de cocaleros del trópico.) la policia reprimeix brutalment el campament de marxistes . Més de 70 ferits, nens desapareguts, un mort,i 600 detinguts que són portats il·legalment a dependències policials molt lluny de Yucumo per així dividir i dissoldre aquesta marxa. Finalment són alliberats, doncs la televisió mostra les imatges de la violència dels cossos de seguretat estatal. Ningú assumeix directament l'ordre donada a les forces militars i policials que han comès aquest acte de violència sense precedents des dels temps de la dictadura. El país sencer està de dol, s'han trepitjat els drets fonamentals dels ciutadans d'un estat democràtic .

El govern ha estat prepotent, anticonstitucional i gens dialogant, a taxat als indígenes d'ignorants, els ha provocat, ofès, traït. Per sort encara hi ha medis de comunicació lliures que intenten oferir una informació objectiva en aquest i en d'altres temes. Milers de persones surten al carrer a totes les ciutats del país, organitzacions nacionals i estaments internacionals mostren el seu rebutgi i denuncien els fets davant els tribunals internacionals.

L'església té un paper fonamental en defensa dels drets d'aquest poble oprimit, són els primers que s'han organitzat per ajudar en tota la logística del poble del Tipnis, la defensa legal dels seus drets, etc.. sense un protagonisme excessiu i mirant d'acollir sense fiscalitzar.

Vetllades per la pau i al diàleg a l'església de Sant Francesc de la ciutat de Cochabamba deixant aquest immens temple petit, al carrer flamegen espelmes en suport d'aquest poble.

Finalment els marxistes han arribat a la ciutat de La Paz on milers de persones de tota ideologia; universitaris, pagesos, professionals, etc.. els han rebut com autèntics herois.

El indígenes en cap moment han mostrat odi ni rancúnia vers al govern, en paraules dels seus líders sempre han mostrat molt de respecte vers les institucions governamentals i sols demanaven que se'ls escoltes, que el seu germà Evo ara president d'aquest estat els respectes.

Tot i la marxa triomfal el govern fa oïdes sordes, ignora aquest poble en les primeres hores de la seva arribada a la plaça principal davant mateix de la seu de govern. Prohibeix l'entrada de medicament, mantes, aliments que la gent d'en peus porta per minimitzar el cansament i dolor que els indígenes arrosseguen. Finalment baixen del burro i permeten l'entrada de tota aquesta

ajuda.

Després de dos dies de protesta pacífica davant la seu governament el president decideix baixar a parlar amb els marxistes.

A dia d'avui encara es mantenen les converses, hi ha setze punts sobre la taula de negociacions. Primerament el govern ha promulgat una llei curta i ràpida per anul·lar la construcció d'aquesta carretera per el territori del Tipnis. La gran majoria de marxistes han tornat a casa seva i d'altres es mantenen a La Paz fins tancar les negociacions.

La ciutadania boliviana està feliç doncs la xarxa social, els moviment de base que viuen, pateixen les injustícies del quotidià són escoltades si es mantenen fermes en les seves revindicacions, mantenint en tot moment serenor, i disposició de diàleg.

No m'atreviria dir-vos si aquest MAS (Movimiento al Socialismo) es el millor que li ha succeït a Bolívia en els últims temps, però si quelcom es clar, es que aquest poble es fa escoltar, no es doblega fàcilment, té molt interioritzat el sentit de justícia i desitja una societat dialogant i acollidora.

Altres temes que tenim a l'aigüera han estat les Eleccions Judicials (on el poble bolivià havia d'escullir els jutges que previament el govern havia seleccionat en bé del seu poble i sota uns criteris que desconeixem. Aquests jutges formarien part dels estaments superiors de justícia. Una única butlleta del tamany d'un llençol per escollir els 70 jutges. Una praxis ben complexa per la gran majoria de la gent tenint en compte el grau de desconeixement vers els candidats i la quantitat de persones que no saben llegir i tenen dret a vot.

Les persones que volien exercir el seu dret a vot han hagut de fer tot un perible amb gran dosis d'humor i molta paciència per suportar les maratonianes cues per inscriure't en el cens electoral que els donava el vist i plau.

La oposició demanava el vot del NO, això ha provocat forts enfrontament i desqualificacions. L'església en tot moment ha estat molt coherent hi ha demanat al poble bolivià que exercís el seu dret amb el seny a la mà. Els resultats han estat realment sorprenents; la gran majoria dels vots han estat nuls o bé han demanat el NO. El govern tot i així ha decidit donar per bons els resultats d'aquest sufragi , això comportarà la total obediència de la justícia vers els interessos del govern.

Per últim cal parlar de la ultima assemblea de la ONU, on una vegada més s'ha deixat de banda el sagnant conflicte que dinamita gran part d'Amèrica; El narcotràfic està provocant moltes més morts que qualsevol guerra en aquest món. Són molts els països sobretot de Centre América que demanen Socor!!! doncs els narcotraficants s'estan fent els amos del territori, sembrant violència a tort i dret i provocant una inseguretat nacional que esgarrifa. Aquest "modus vivendis" es dibuixa com una molt bona sortida econòmica per a moltes famílies que fins fa poc es dedicaven al conreu de fruites, civada, papes, quinoa,arròs i d'altres productes autòctons d'aquestes terres, per variar el benefici que obtenien era irrisori comparat amb el preu últim que el consumidor paga quan compra al mercat. Els jovent cansats de no

tenir oportunitats laborals dignes es llencen al buit i descobreixen el “fàcil món” de tràfic de cocaïna i de rebot els efectes col·laterals que comporta a les famílies, societat doncs el consum també s’ha fet present en les seves vides.

Narcotraficants de diverses nacionalitats, franctiradors vinguts de terres llunyanes per protegir-los es belluguen pel país amb total impunitat. Armats fins a les dents amb fusells d’utilíssima generació fabricats per el món occidental, més concretament per els països que tenen el dret a Veto dins les nacions Unides estan desdibuixant aquestes terres.

No cal dir que els interessos que hi ha al darrera d’aquest assumpte són enormes i els mandataris del mal anomenat primer món que finalment es beneficia “d’aquest negoci “ es fan els ornis i deixen que els paries americans, en aquest cas, pateixin les conseqüències d’aquest conflicte.

Aquesta mateixa setmana “s’ha descobert” una megafàbrica de cocaïna dirigida per de narcos colombians i bolivians on es produïen més de 100kg de cocaïna pura cada dia.

El govern i el Cos Especial de les forces de seguretat que controlen el tema de les plantacions il·legals de coca i tot el relacionat amb la cocaïna no en sabien res, ningú als havia vist mai aquests narcotraficants (eren més de 100 persones) que vivien en plena selva dins del Parc nacional, territori protegit per llei. Com entren i surten aquests senyors sense que ningú els vegi, com les avionetes que duen el preuat or blanc s’enlairen fins a la frontera Brasilera i ningú els intercepta....????

Res nois ,el món s’ha begut l’enteniment. el Sr. Sarkozy obertament ofereix tres milions de dòlars per el cap del mandatari Libi Mohammad Gadafi que tants favors ha fet a occident en els últims cinquanta anys així com d’altres mandataris-dictadors col·locats a dit en una democràcia fictícia recolzada per mig planeta. Ara aquests mateixos s’enduen les mans al cap com si desconeixerien quin tipus de individus són aquests homenots. Conmigo o en contra de mi. En nom de la llibertat!!!. Poques hores més tard ens arriba la notícia que En Gadafi “ha fallecido”, quines peripècies lingüístiques per que tothom estigui content.

Voleu dir que no hi ha d’altres interessos darrera d’aquest episodi en terres Líbies i d’altres mogudes en països de l’anomenada Primavera Àrab?

La Cristina de moment gaudeix de el seu preuat estat de maternitat, en Damià va creixent, plora, menja i de vegades fins i tot dorm més de dues hores seguides , el pare de la criatura mira d’anar compaginant el seu nomenament patern amb la seva feina a Solidaridad i Amanecer.

El nostre compromís s’alimenta dia rere dia, ens sentim molt feliços i esperem que aquest nou estat familiar ens permeti donar un testimoni des de l’evangeli compartint i gastant la vida al costat d’aquest poble que tan estimem.

Una forta abraçada plena de bon humor i esperança, units en la pregària i l’amistat,

Cristina, Damià i David